

Samen kerken.....

“..... en dat is onrecht!”

Ze leefde al meer dan 20 jaar in een klein bejaardenhuis , in een kamertje met een bed , een tafel en drie stoelen. En een keukentje , waar ze , als ze koffie voor ons maakte, even met zichzelf bijpraatte, hardop.. En het was er gezellig,. Vooral omdat zij er was...

Maar het huis was niet meer ‘van deze tijd’. Er werd een nieuw gebouw gezet, vele malen groter. En haar nieuwe kamer was groot , ruim en licht... een hele verbetering. Al verdwenen haar meubeltjes een beetje in de ruïne , ze moest wat bijkopen... En dat paste eigenlijk niet zo goed... Maar zij was er – en dan was het best weer gezellig.

Maar ze werd wél ouder; héél oud zelfs, honderd jaar.... En gebrekkig. Zien werd moeilijk. Lopen ging niet meer. Zelf aankleden ook niet. Hoe langer hoe meer was zij op verzorging aangewezen. En daar werd op bezuinigd., dat kon je goed merken... De meisjes hadden het véél te druk. Soms zat je in je nieuwe kamer halfnaakt op de rand van je bed te wachten , als ze weer eens werden weggeroepen...

En ze zei , helder en duidelijk: “Er is geld voor dínge – en niet voor mensen... En dat is onrecht!”

Zoiets vergeet je niet.

Dit verhaal dateert uit de jaren tachtig van de vorige eeuw. Toen al werden de symptomen zichtbaar.

En vandaag de dag maken we mee dat de crisis voluit doorbreekt in de zorg ; het loopt totaal uit de hand. De mensonterende situaties in de verzorgings- en verpleeghuizen ; de thuiszorg die teruggebracht wordt, meermalen gehalveerd, zodat mensen vervuilen en verkommeren. En het zijn onveranderlijk de meest kwetsbare mensen die getroffen worden, keihard, meedogenloos...

En daarbij gaat het evengoed om de mensen die werken in de verzorging. Die hebben het gemerkt hoe hun werk verzakelijkte, opgedeeld in minuten, nergens meer tijd voor.... Altijd al marginaal betaald, werden ze herhaaldelijk gedwongen in te leveren op hun karige inkomen. Ook zij: niet de meest weerbaren op de arbeidsmarkt, integendeel! Met de rug tegen de muur – in de marge van de welvaartsstaat.

Wanhopig word je ervan....Woedend ook. Want dit is godgeklaagd onrecht. Dit mág gewoon niet gebeuren...Mijn oude tante P.had gelijk....

Ik denk dat het tijd is dat wij , gewone mensen , onze stem verheffen en de verantwoordelijken aanspreken. Want , al hebben wij dan geen verstand van politiek en staatshuishoudkunde – het is wel oogverblindend duidelijk dat hier grenzen worden overschreden . Er is iets grondig mis met onze prioriteiten , met de besteding van de miljarden , die ‘tegen de plinten klotsen’, en toch maar éénmaal besteed kunnen worden...Je kunt niet alles omrekenen in belangen en marktwaarden...want er gaan mensen kapot....

We beleven de Adventstijd – tijd van hoop en verlangen naar een nieuw begin – de doorbraak van liefde , vrede, recht..

Tijd van bezinning ook.:’Waar gaat het om in mijn leven, waar leef ik voor; wat moet ik doen’
Want Advent zegt : Het kan anders , het zál anders... Wanhoop niet, stik niet in je woede,
want er is een Bondgenoot. Zijn Naam: Ik zal er zijn. Er komen andere tijden.

Jan R. Dijkema